

intitulată *Circulația monetară în Dacia romană*, a rămas inedită). A continuat, sporadic, să lucreze și după pensionare (1981), luptind cu boala ce-o măcina. O lucrare amplă a ei despre monedele Transilvaniei medievale (în colaborare) este în prezent sub tipar.

Activitatea științifică a Iuditei Winkler insuimează peste 90 de lucrări. Cîteva privesc domeniul arheologiei. Deși a participat la cîteva mari săntiere-școală (Moroști, Grădiștea Muncelului, Orșova, fortificațiile romane din Sălaj etc.), ea a condus mai puține cercetări proprii — și acestea îndeosebi în ultimii ani de activitate. Enumerăm aici contribuțiile sale (unele în colaborare) la cercetarea așezărilor antice de la Aiton și Mediaș, studierea drumului roman Napoca—Potaissa ori interesantul sănțier de la Cicău. A lăsat și un studiu asupra specificului vieții rurale din Dacia romană.

Însă domeniul ei de activitate a fost prin excelență numismatică. A publicat și cîteva descoperiri monetare medievale, a intervenit în studierea circulației monetare a principatului Transilvaniei. Dar Iudita Winkler rămîne în conștiința posterității îndeosebi ca numismat al antichității.

Aproape că nu este problemă ridicată de monedele vechi ale spațiului carpato-dunărean în care să nu fi adus contribuții de certă valoare. A cercetat emisiunile monetare ale daco-geților, dreptul lor monetar, circulația monetară în Dacia preromană și concluziile istorice pe care le argumentează. Studiul Iuditei Winkler asupra enigmaticelor monede „Koson” își păstrează și azi valabilitatea. Pentru epoca romană, remarcăm micromonografiile despre circulația monetară în principalele așezări ale provinciei carpatici, publicarea unor tezaure ori precizările asupra valorii nominalelor antice, precum și elucidarea chestiunii emisiunilor provinciale de la mijlocul secolului III e.n. (monedele „Provincia Dacia”). Mai puțină atenție pare să fi acordat, proporțional, descoperirilor monetare postaureliene. Aceleiași domeniu îi aparțin numeroase recenzii, prezentări și note critice, dintre care cîteva au deschis dezbatere deosebit de fructuoase. Sî, în aceeași ordine de idei, trebuie să consemnăm contribuțiile la munca migăoasă de determinare a descoperirilor monetare curente, făcute de întregul colectiv clujean ori de colegi din alte instituții.

În acest domeniu, aparent arid, Iudita Winkler s-a impus ca un specialist apreciat. Colaborări numeroase la publicații din țară și chiar din străinătate (îndeosebi periodicele de specialitate din țările Europei centrale), aprecierile elogioase ale specialiștilor de resort, utilizarea largă a lucrărilor sale confirmă deplin valoarea contribuțiilor aduse.

Firește, opera sa comportă și lacune, scăpări, puncte de vedere ulterior infirmate de progresul cercetării. Dar ele rămîn minore în comparație cu cîstigul real, pe multiple planuri, adus de Iudita Winkler în istoriografia românească a antichității noastre.

Ne despărțim cu tristețe de o colegă stimată și unanim regretată, care s-a remarcat întotdeauna prin seriozitate, modestie și exemplară probitate.

RADU ARDEVAN

ION I. RUSSU
1911—1985

La 9 octombrie 1985 s-a stins din viață profesorul Ion Iosif Russu, ilustru colaborator al Muzeului de Istorie din Cluj-Napoca. Moarte fulgerătoare. Avea aproape 74 de ani, și totuși vestea dispariției sale a surprins întreaga lume academică. Fiindcă era în plină activitate, în plină efervescentă creațoare, așa cum toți istoricii și arheologii clujeni (și nu numai ei) îl cunoșteau de-o viață. Părea etern... Pentru toți specialiștii, „bătrînul I. I.” era o prezentă nelipsită și inconfundabilă a domeniului, o permanentă și un punct de referință, aproape o instituție. Iar trecerea lui în neființă lăsată în urmă un gol dureros, foarte greu de suplinit; căci, aproape singur, marele dispărut ilustra în istoriografia noastră un întreg sector de cunoaștere.

Astăzi, încercând să-l evocăm, ne surprinde în primul rînd discreția cu care și-a învăluit viața personală. Cine s-ar putea lăuda că l-a cunoscut, temeinic, pe omul Ion I. Russu? Cărturarul de elită era un om modest, neostentativ, cufundat în studiile sale, cu puține prietenii și simpatii. Părea că nu trăiește decât pentru munca lui. În schimb, pe tărîmul profesiunii, personalitatea sa izbucnea copleșitoare. Impunea prin memoria uluitoare (își crease faima, meritată, de „encyclopedia viei”), cultura vastă, puterea de muncă, rigoarea și acribia ce-l singularizau chiar printre confrății întru studii clasice, exprimarea precisă și sugestivă. Dar tabloul n-ar fi complet dacă am uita unda de umor — un umor care devenea și tâios, sarcastic, la nevoie. Si ar mai trebui consemnată generozitatea cu care adeseori oferea solițanților timp, sfaturi, semnalări și publicații.

S-a născut la 4 decembrie 1911, în satul Săliște din comuna Ciurila, județul Cluj. A urmat studii liceale la Turda, oraș de care va rămâne profund atașat toată viața. Între anii 1928—1932 a fost student strălucit al Universității clujene, la facultatea de filologie clasică. Remarcat imediat, a fost trimis pentru specializare la Roma (1933—1936), ca bursier al Școlii Române din capitala Italiei. Revenit în țară, funcționează ca preparator și apoi asistent universitar, inclusiv în anii războiului și ai refugiuului. După război devine șef de lucrări și, pentru scurtă vreme, profesor universitar suplinitor (pînă în 1951). În 1942 a obținut doctoratul în filologie clasică¹. Trecut la Institutul de Istorie și Arheologie din Cluj-Napoca, activează ca specialist în antichitate clasică și epigrafie greacă și latină, urcînd treptele ierarhice ale domeniului (șef de sector în 1960, șef de secție în 1967). Doctor înocent și membru corespondent al Academiei de Științe Sociale și Politice începînd din 1970, căpătă și calitatea de conducător de teze de doctorat. S-a pensionat în 1976, dar practic nimeni n-a observat acest lucru: continua să lucreze în același ritm, prezență aproape cotidiană la același birou, cu aceleași probleme, pînă în ultimele zile de viață.

Dacă omul rămîne estompat, puțin cunoscut, opera lăsată în urma lui este, incontestabil, uriașă. Peste 300 de titluri², dintre care însă cel puțin zece reprezentă cărți și monografii de referință³. Studiile și articolele profesorului Ion I. Russu, indiferent de întinderea lor, rămîn totdeauna extrem de dense, bogate în informații și de o rigoare logică exemplară. Iar recenzile sale deviniseră de multă vreme modele ale genului, adevărate lucrări de sine stătătoare, totdeauna interesante prin observațiile pertinente și ascuțitul spirit critic.

Trebuie remarcat că lucrările lui I. I. Russu, cu puține exceptii, se cantează în istoria antichității noastre dacice și romane. Format ca filolog clasic, savantul și-a exercitat competența nu pe tărîmul propriu-zis al filologiei, ci punînd instrumentele și mijloacele acesteia în serviciul istoriei, orientîndu-și eforturile spre elucidarea unor aspecte ale trecutului nostru îndepărtat. N-a fost de fapt arheolog, în accepțiunea de astăzi a termenului, dar s-a impus ca excelent cunoșător al izvoarelor antice scrise. Iată un profil intelectual extrem de rar în epoca noastră, dar care amintește de marii cărturari umaniști ai secolului trecut.

Deși n-a inceput cu studiul inscripțiilor antice, Ion I. Russu a devenit treptat un epigrafist prin excelență, poate chiar cel mai bun specialist român al domeniului, din generația sa. Această permanentă „baie de izvoare”, beneficiă pentru

¹ Teza, intitulată *Studii tracice*, a rămas inedită. Pe baza ei, autorul a publicat ulterior numeroase studii parțiale.

² O bibliografie completă, pînă în anul 1981, în *AIIC*, XXV, 1982, p. 401—415. De atunci a mai publicat cîteva contribuții, în: *AIIC*, XXVI, 1983—1984, p. 523—529. *ActaMP*, VIII, 1984, p. 159—163 și IX, 1985, p. 137—141. *SCIVA*, 32, 1981, 1, p. 111—119 și 2, p. 247—251; 33, 1982, 1, p. 71—77 și 4, p. 415—421; 34, 1983, 2, p. 163—166. A fost publicat și volumul *IDR* III/3 (1984), realizat în colaborare cu Oct. Floca și V. Wollmann.

³ Cităm doar cîteva: *Macedonica. Osservazioni sulla lingua e l'etnologia degli antichi Macedoni*, în *EDR*, VIII, 1938, p. 105—232; *Onomasticon Dacie*, în *AISC*, IV, 1944, p. 186—233 și V, 1948, p. 282—296; *Religia geto-dacilor. Zei, credințe, practici religioase*, în *AISC*, V, 1948, p. 61—139; *Limba traco-dacilor*, București, 1959, 150 p. (ed. II, 1967, 253 p. și ed. germană, 1969, 286 p.); *Illirii. Istoria, limba și onomastica, romanizarea*, București, 1969, 302 p.; *Elemente autohtone în limba română. Substratul comun româno-albanez*, București, 1970, 269 p.; *Etnogeneza românilor. Fondul autohton traco-dacic și componenta latino-romanică*, București, 1981, 466 p.

cercetare, i-a pus în lumină întreaga acribie și eruditie. A căutat și a adunat, cu exemplară sărăcinită, decenii de-a rîndul, inscripțiile antice din Dacia, le-a descifrat și le-a interpretat. Muncii sale î se datorează nu numai restituirea pentru știință a sute de asemenea documente scrise, ci și perfecționarea acestei discipline în cultura noastră. Același efort al său stă la baza întocmirii și editării volumelor *Inscripțiile Daciei romane*, instrument de lucru de valoare inestimabilă pentru cercetarea istorică.

Dar I. I. Russu nu s-a oprit aici. Cuvîntul antic, găsit pe inscripții sau în texte literare, ori dedus din fondul lexical al limbilor moderne, devenea pentru el, la capătul unor laborioase investigații de lingvistică comparată, un izvor istoric de prim rang, capabil să elucideze aspecte de etnografie și istorie veche de ne-pătruns altfel. Pe această bază, ilustrul profesor clujean a realizat studierea exhaustivă a limbii traco-dacice, precum și a relațiilor ei cu illira. În plus, cercetarea prosopografică i-a permis o adevarată „istorie exterioară” a etnior trace din lumea română și bizantină⁴. Se poate spune că, prin aceste contribuții, I. I. Russu a largit mult aria cunoștințelor noastre despre strămoșii dacii, despre rolul lor în istorie. Mai mult: pe plan universal, opera sa a contribuit esențial la *reabilitarea* comparativistică indoceuropene în familia științelor filologice. și este dureros de constatat că, în sfera cercetărilor de filologie antică comparată, nu se întrevăd continuatori ai eforturilor sale.

Rămîne un bun temeinic ciștigat în cultura română minuțioasa identificare a elementelor dacice păstrate în limba română, argument decisiv al autohtoniei și continuității românești. Tot lui I. I. Russu, și tot întru argumentarea continuității noastre, î se datorează și primul repertoriu modern al vestigiilor paleocreștine din Dacia intracarpatică⁵.

Cît despre recenziile sale și notele critice la adresa altor lucrări de specialitate, ajunge dacă reamintim rolul lor în „ridicarea ștachetelor” pe terenul studiilor de antichitate clasică. Intransigența critică a magistrului napocens, chiar dacă uneori era exagerată sau inconsecventă, rămînea o barieră serioasă în calea superficialității, incompetenței, lipsei de informație și cultură. Cuvîntul lui, izvorit dintr-o competență profesională extrem de înaltă, era ascultat și temut, atât în țară cît și peste hotare.

Și nu poate lipsi din această sumară enumerare o activitate mai obscură, dar căreia profesorul i-a consacrat mult timp și energie: corecțura și grija pentru accuratețea textelor tipărite. Cu răbdare și atenție de giuvaergiu, el urmărea acest aspect atât la lucrările proprii cît și la publicațiile unde primise răspunderi redacționale. Putem menționa aici mai vechile „Din activitatea muzeelor” și „Probleme de muzeografie”, apoi „Apulum”, „Banatica”, „Studia”, „Studii și Comunicări” — Sibiu, „Acta Musei Napocensis”, „Anuarul Institutului de Istorie și Arheologie Cluj-Napoca” etc. Tinuta multor asemenea publicații, ca și impunerea unei maxime exigeante în acest domeniu, î se datorează enorm — cel puțin în cercul colegilor din Transilvania. Nu e o chestiune minoră, ci o problemă de fond, ce exprimă claritatea unui demers științific și gradul de seriozitate a autorului față de propria-i activitate.

În sfîrșit, mai trebuie spus că Ion I. Russu lasă în urma sa cîteva mari lucrări inedite, în curs de finisare ori de publicare⁶. Dar ceea ce ne rămîne nouă și posterrității este mai mult decît suma operei sale științifice: este mai ales un mesaj și un exemplu de dăruire profesională, de cultură și largă eruditie, de exigență față de sine însuși. Asemenea celor mai buni dintre slujitorii istoriei antice, el a văzut mereu problemele trecutului nostru în cadrul mai larg al antichității universale, care-i oferea material și perspectivă pentru înțelegerea lor corectă. Fără a fi scutită de limite și erori, opera lui Ion I. Russu rămîne monumentală și onorează acest sector al științelor umaniste în țara noastră. Prețuirea și atenția ce î s-au acordat mereu și peste hotare, venumele fralți — pe diferite meridiane —

⁴ Elemente traco-getice în Imperiul Roman și în Byzantium (sec. III—VII), București, 1976, 184 p.; Daco-geții în Imperiul Roman (în afara provinciei Dacia), București, 1980, 115 p.

⁵ Materiale arheologice paleocreștine din Transilvania, în Studii teologice, București, 1958, nr. 5—6, p. 311—340.

⁶ Volumul IDR III/4, o sinteză despre Dacia romană, o monografie a Potaissei și un studiu amplu despre onomastica din Secuime (în diferite stadii de elaborare).

al eminentului savant vorbesc de la sine. Ajunge să rememorăm că, pentru numeroase foruri academice de prestigiu, cercetările românești de specialitate erau cunoscute și prețuite îndeosebi datorită lui I. I. Russu.

Opera aceasta rămâne în eternitate. Prin ea, profesorul Ion I. Russu va constitui mereu o prezență majoră în cercetarea antichității noastre și a etnogenezei românești, în studiile de tracologie ori de epigrafie antică. Nu ne-a părăsit decât omul, cu toate calitățile și scăderile flinței sale muritoare. Dar lipsa lui o reşimțim cu toții...

Sit tibi terra levis.

RADU ARDEVAN